NOUA DREAPTĂ

Director: RADU SORESCU

SUS PISTOALELE, PUTUROŞILOR !

Anul I ✵ Nr. 2 ✵ APRILIE 1993

Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane

Nu pentru o bucată de rumenă pîine
Nu pentru pătule, nu pentru pogoane
Ci pentru văzduhul tău liber, de mîine
Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane.

Pentru sîngele neamului tău curs prin șanțuri
Pentru cîntecul tău țintuit în piroane
Pentru lacrima soarelui tău pus în lanțuri
Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane.

Nu pentru mînia scrîșnită-n măsele
Ci ca să aduni chiuind pe tăpșane
O claie de zări și-o căciulă de stele
Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane.

Așa, ca să bei libertate din ciuturi
Și-n ea să te-afunzi ca un cer în bulboane
Și zarzării ei peste tine să-i scuturi,
Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane.

Și ca să-ți pui tot sărutul fierbinte
Pe praguri, pe prispe, pe uși, pe icoane
Peste toate ce slobode îți ies înainte
Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane.

Ridică-te Gheorghe pe lanțuri, pe funii
Ridică-te Ioane pe sfinte ciolane
Sus spre lumina din urma furtunii
Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane.

Radu Gyr

Nu suntem ce părem a fi!

Istoria civilizației umane a cunoscut două feluri de acuzatori: acuzatori plătiți și acuzatori care, aruncînd o vină reală sau închipuită asupra altora, cred că astfel își pot ascunde propriile păcate.

Aceste două categorii de persoane le întîlnim și astăzi amușinînd o posibilă victimă în redacțiile ziarelor, pe coridoarele tribunalelor, la răspîntie de drumuri, peste tot unde poate fi găsită o "pradă". Plasa intrigilor țesute de ei, cu șiretenie și meșteșug, poate cădea asupra ta cînd nici nu te aștepți. Victima ce se dovedește a fi slabă de înger se sufocă zbătîndu-se inutil sub privirile satisfăcute ale acuzatorilor de ocazie sau de profesie. Cine este puternic și nu cedează presiunilor de tot felul, acela se salvează, trebuind însă, după victorie, să suporte scuzele și felicitările foștilor săi acuzatori, care, brusc s-au transformat în prieteni și sfătuitori. Astfel de oameni ne bîrfesc pe la colțuri, ori ne acuză public că am fi legionari, fasciști ori extremiști. Fără a avea o cultură politică, ori din rea voință, ei amestecă fascismul italian cu nazismul german, sau acuză de legionarism o generație care nu-și poate asuma greșelile unui trecut ce nu l-a trăit.

Tineretul de azi nu își mai permite, din luciditate, să aibă nostalgii legionare. Bătrînii din conducerea partidelor istorice trăiesc însă și acum cu nostalgia vremurilor interbelice, cînd la guvernarea țării se perindau țărăniștii sau liberalii. Iată deci, motivul pentru care noua generație rupe rîndurile opoziției surmenate de mărunte ambiții neîmplinite, o opoziție ancorată, din păcate, într-un trecut care, în dialectica istoriei, nu mai poate deveni prezent.

A eticheta azi, într-un mod superficial, o mișcare politică sau o publicație ca fiind de sorginte legionară, înseamnă a comite o dublă eroare: mai întîi pentru faptul că Legiunea Arhanghelului Mihail a fost desființată oficial de însuși Corneliu Zelea Codreanu în 1938, printr-un ordin de zi trimis și recepționat de toate organizațiile sale din țară. Ce a urmat după moartea Căpitanului, ucis mișelește tot în 1938, n-a constituit o continuare a fenomenului legionar, ci un aventurism politic de care se face răspunzător Horia Sima.

A doua eroare făcută de acuzatorii noștri se explică prin lipsa capacității lor de percepere a realităților românești de astăzi. După încercarea reușită a propagandei comuniste de a compromite fenomenul legionar, atribuindu-i, uneori, orori închipuite, sau inversînd identitatea victimei cu cea a călăului, este normal ca în zilele noastre lumea care a căzut pradă acestei îndoctrinări prelungite, să manifeste o reacție de respingere a legionarismului.

Ar fi o prostie, o greșeală tactică să-ți asumi în aceste condiții răspunderea unui gest căzut în dizgrație. Pe de altă parte, un tineret care n-a trăit în acele vremuri nu poate avea o imagine clară asupra unor evenimente ce au marcat perioada interbelică. Problemele arzătoare de atunci nu mai constituie azi decît un subiect de reflecție sau o pagină emoționantă într-un manual de istorie. Criza din zilele noastre este diferită de criza din anii '30 sau '40. Cauzele și efectele ei sunt alterate, întrucît datele realității s-au schimbat. Mentalitățile s-au modificat, iar conjuncturile sociale și politice nu mai pot fi aceleași.

Din aceste motive tineretul de azi nu mai poate fi legionar ori fascist. El are însă dreptul și datoria să fie naționalist. Nu este o rușine să simți în tine pulsul neamului românesc. Nu este o crimă să-ți iubești țara, chiar dacă, în acest sentiment picuri și puțin exces. O dragoste fără pasiune ar fi o dragoste inutilă.

Iată de ce voi care ne felicitați pentru curajul și idealul nostru, precum și voi, cei ce ne atribuiți epitete pe care nu le merităm, rețineți această concluzie: nu suntem ce părem a fi!

RADU SORESCU

Înființarea Gărzilor Civice

Tineri și vîrstnici! Bărbați și femei!

Indiferent de concepțiile voastre politice, de profesiuni, de fosta apartenență politică, puneți umărul la opera de reconstrucție a României. Reconstrucție prin instaurarea ORDINEI!

Pentru aceasta sunt necesare cîteva calități: să fiți români, să iubiți viața ordonată, să iubiți munca, să veneați jertfa de sine.

Opera de reconstrucție a României nu poate începe decît prin Ordine! În bătălia sa cu Capitalismul, Comunismul a eșuat. Aceasta nu înseamnă că am eșuat și NOI, milioanele de români, indiferent că ne-am născut și ne-am format în comunism. Căci, înainte de toate, noi suntem ROMÂNI! Și românismul nu a început nici cu comunismul, nici cu vreo altă doctrină. Doctrinele au trecut, multe, peste români. Românii au rămas. Și vor trebui să rămînă.

În momentul de față, ne confruntăm cu multe suferințe. Cauza lor esențială este DEZORDINEA, care ne poate distruge.

Suntem prinși într-un clește cu două fălci neîndurătoare: Guvernul este lipsit de autoritate, în ciuda unor bune intenții și promisiuni, dar poate activiza energiile latente ale neamului. Partidele care-și spun "de opoziție" sunt niște fantome lipsite de bază socială, pline de carieriști mediocri care încearcă, cu orice preț, să se cațere în spinarea unui popor sleit și dezorientat. La nivelele de sus ale vieții economice ne zdrobește corupția celor mai mari și bogați, la nivelele de jos ne secătuiesc pleava, golănimea, bijnițarii, imigranții, țiganii, elemente alogene. Noi am pornit lupta împotriva șmecherilor, incapabililor care doresc -cu orice preț!- să-și înfigă ghiarele lor hrăpărețe în sărăcăcioasele noastre buzunare, dorind să cucerească Puterea, și împotriva celor care ne fură munca acumulată de generații. Distrugerea neamului românesc a început să se desăvîrșească. Primele victime au început să apară. Sunt din rîndurile tuturor claselor.

Mișcarea Dreapta Națională face primul pas pentru stimularea energiilor creatoare ale românilor, instituind GĂRZILE CIVICE NAȚIONALE.

Ele au un scop practic imediat:

1. INSTALAREA ORDINII. Desființarea hoardelor de hoți, ucigași, bolnavi psihici, traficanți de mărfuri, de valută, de carne vie... Eradicarea violenței, a viciilor, curățarea localităților de vagabonzi, de infractori, de nebuni, de prostituate, de țigani, de imigranți. Ne vom angaja într-o luptă necruțătoare, pe viață și pe moarte, cu mafia care și-a extins corupția în toate sectoarele vieții. La nevoie, GĂRZILE noastre vor utiliza forța proteguitoare, în cazul în care cadre din Poliție, Justiție sau Administrație vor căuta să ocrotească aceste elemente atît de nocive.

2. GĂRZILE CIVICE NAȚIONALE vor acționa pe principiul teritorialității (comunelor și orașelor), peste tot pe unde cetățenii cinstiți, curajoși și patrioți vor hotărî.

3. GĂRZILE CIVICE NAȚIONALE se pun la dispoziția Inspectoratelor de Poliție, a Prefecturilor și a Primăriilor, fiind gata să ajute efectiv, cu mintea și cu brațul, indiferent de pericolele și eforturile necesare, în orice clipă pe toată perioada zilelor și nopților.

4. GĂRZILE CIVICE NAȚIONALE vor funcționa ca detașamente paramilitare, pe baza unui plan de luptă, avizat de conducerea Ministerului de Interne, de Primari și Prefecți, cu subunități orientate pe diferite soiuri de infracțiuni și vor acoperi zonele periculoase (infracționale) în care Poliția este atît de adesea depășită. Obiectivele, modul de organizare și de acțiune, logistica, parolele, insignele, uniformele, vor fi stabilite în acord cu Inspectoratele de Poliție. Gărzile vor fi active 24 de ore din 24, în așa fel încît să protejeze viața cetățenilor, integritatea lor morală și corporală, avutul personal și obștesc, liniștea și siguranța cetățenului.

5. Subunitățile GĂRZILOR vor fi grupe (între 3 și 10 persoane), vor poseda legitimații, insigne și uniforme distincte, ordine de serviciu, iar activitatea lor va fi analizată și sancționată de conducerea Dreptei Naționale, în fața căreia vor depune JURĂMÎNTUL de credință.

6. Instruirea lor se va face în cadrul Inspectoratelor de Poliție, iar controlul se va exercita în teritoriu prin intermediul comisarilor noștrii.

Toți cei care doresc să participe la această vastă acțiune de asanare morală a țării, toți cei care îndeplinesc condițiunile de a fi apți ca cetățeni ai țării, din orice localitate, sunt rugați să sune la redacția revistei NOUA DREAPTĂ.

Fanatismul democratic

Cei mai mulți politicieni români, din incultură sau stupiditate, consideră sistemul democratic occidental ca infailibil. De aceea observăm că ideea democrației occidentale a devenit prilej pentru fanatism politic. E dificil azi să mai deschidă cineva problema teoriei democrației, deși democrația occidentală trece printr-o criză acută de aproape un secol, fără să fie etichetat drept fascist sau comunist. Iar dacă fascismul și comunismul ajunseră în mai multe rînduri în acest secol să marcheze istoria mondială, aceasta se datorează și fanatismului și slăbiciunilor democrației. E ușor să dăm vina pe Mussolini, Hitler, Lenin sau Stalin și să disculpăm cu naivitate sistemul democratic burghez care a declanșat criza economică din deceniul trei și criza economică actuală mondială, crize de supraproducție – crize politice în profunzime – însoțite de mari convulsii sociale. De altfel, democrații înșiși recunosc că fascismul și comunismul s-au instalat pe un teren propice, dar nu din vina lor, ci a nu știu cui.

Naivitatea democraților actuali este aceeași cu a celor de ieri. Ei cred că istoria se fabrică în creierul unor intelectuali și al unor bancheri, refuzînd agresiv orice schimbare sistematică, dinamica socială și cea economică fiind infinit mai mare azi decît la începutul secolului. Dacă democrații capitaliști vor ține cu dinții de modelul greoi democratic al secolului trecut, ne vom aștepta la acest final de mileniu la convulsii sociale majore, fără precedent. Terorismul politic și cel social, mizeria și criminalitatea vor înlocui în curînd disputele parlamentare.

Care sînt amendamentele majore care se pot aduce sistemului democratic occidental? Și nu este vorba aici de opinii politice, ci de probleme doctrinare și filosofice. Pentru a pune aceste probleme este necesar să accentuăm că democrația în genere nu trebuie identificată cu democrația occidentală actuală, care a decăzut la starea de tiranie.

O primă defecțiune a sistemului occidental, evidentă, este chiar modul în care sunt despărțite puterile în stat: parlamentul, guvernul, puterea judecătorească. Interdependența și autonomia acestora e iluzorie. Practic în orice stat democratic puterea este a guvernului sau a președintelui. Rolul parlamentului și al puterii judecătorești cu deosebire în sistemul democratic adoptat de România, este de a legitima politica faptului împlinit, a guvernelor. Aparent n-ar trebui să fie nimic rău în această stare de lucruri. Și totuși, aici e defecțiunea esențială. Guvernele propun legi, patronează viața economică și politică internă și internațională, cunosc efectiv datele statistice economice, sociale și politice - vehiculează, într-un cuvînt, informația primară și au putere decizională. Uriașele mecanisme guvernamentale, care controlează și alocă bugetele, tratează cu sindicatele, fixează taxe și impozite, controlează la ora actuală politica prețurilor etc., nu pot fi contrabalansate de un parlament de cele mai multe ori divizat format din neprofesioniști, un parlament rahitic care nu are bancă de date proprii, cerșind mereu informații de la acest guvern omnipotent, prin practica debilă a interpelărilor.

Guvernele României, și e absolut clar acest mecanism la al patrulea guvern democrat, exercită direct adevărata tiranie democratică în modul cel mai legitim. Faptul că Guvernul e controlat formal de parlament e un avantaj al lui, iar nu un dezavantaj. Toată responsabilitatea actelor guvernamentale o poartă astfel parlamentul, guvernul fiind a priori ieșit din culpă. Guvernul, orice guvern, odată instalat, șantajează parlamentul prin veșnica amenințare cu criza guvernamentală. Orice demitere de guvern e un cîștig al instituției guvernamentale: cad capii, rămîne mecanismul imaculat.

Minciuna democrației se manifestă flagrant: ceea ce votează oamenii sînt niște parlamentari fără putere: cei care conduc sunt niște profesioniști care-i manipulează pe cei votați, după alte norme decît cele stipulate în programele politice și economice electorale.

Pe de o parte e gargară politică, culminînd cu campaniile electorale, pe de alta, puterea obscură, de necontrolat a guvernelor. Sunt definitorii declarațiile date de toți primi- miniștrii români, de la Roman la Văcăroiu, că programele guvernamentale nu sunt constituite după principii politice, ci sunt dictate de starea economiei naționale. Atunci, la ce bun să mai facem politică? Să lăsăm națiunea română să fie trecută prin mașinile de tocat carne ale sistemelor bancare, ignorînd cu desăvîrșire potențialul uman românesc, trimis în șomaj și în sărăcie? Guvernele României exercită un adevărat terorism în fața unor parlamente neputincioase, în fața unor oratori și demagogi tembelizați de o veșnică beție de cuvinte. Guvernanții, din contră, sunt pragmatici și lipsiți de scrupule. Ei poartă punga. E vremea oamenilor politici, iar nu a măcelarilor din abatoarele pieței libere.

Puterea judecătorească nu are azi în România nici măcar puterea a cinci mii de taximetriști sau feroviari. Ea trebuie să apere legile, dar și decretele care ocolesc legile, Constituția, dar constituțiile care ocolesc constituția... căci, iată, numai deunăzi Mișu Negrițoiu propuse o lege prin care să se pună în vînzare terenuri către firme străine, deși constituția, în spiritul ei, interice aceasta. Interpelările sunt însă ciolanul democraților, iar puterea judecătorească, în loc să ia atitudine, așteaptă promulgarea legii, văzîndu-și de contravenții și găinării. Ce e de făcut? Vorbiți-i unui democrat despre defecțiunile sistemului democratic actual, de învechirea ideologiei ca atare, de sistemele mafiote care parazitează utopia democratică, sufocînd-o. Va răspunde cu slogane penibile și cu mustrări apocaliptice. Fanatismul democratic e responsabil de marile calamități politice și economice ale secolului.

Dan Iorgovan

Minoritățile, o invenție a Democrației

Problema minorităților este o invenție recentă în istoria lumii. Ea a fost generată de ideologia democratică occidentală, iar dintr-o problemă artificială, pur teoretică, a devenit, în scurt timp realitate. La baza ei stă sloganul Revoluției franceze –egalitatea indivizilor–, slogan care elimină din personalitatea ființei umane dimensiunea etnică. Mai precis au venit cîțiva filozofi utopici ca Rosseau și Montesquieu, iar mai apoi Engels și Marx care au spus: trebuie să uitați că sînteți francezi, germani, români, toți sînteți egali. Primii au propus formula drepturile omului, ultimii proletari din toate țările uniți-vă! Primii sînt la baza conflictelor etnice, ultimii la baza conflictelor între clase, minoritari fiind toți cei care nu sînt proletari.

Instinctul etnic și cel social, care a funcționat timp de milenii a fost abolit de niște declarații și principii abstracte. Uriașul sistem informațional burghez care controlează subversiv lumea, ca și sistemul propagandistic comunist au încercat să altereze și chiar să anuleze niște dimensiuni naturale ale omului: instinctul apartenenței la o etnie și instinctul conservării unei ierarhii sociale.

Că instinctele naturale ale popoarelor nu pot fi controlate și abolite, o demonstrează toată istoria sîngeroasă pe care occidentul a generat-o în colonii timp de cîteva secole. Minoritarul apusean din colonii îl supuse pe majoritar prin forță militară și economică, iar bolșevicul minoritar ucise zeci de milioane de majoritari, țărani, muncitori și intelectuali. Aceste idei egalitariste erau bune pentru dominație, pentru crimă doar în casa altora. Istoria, cu irațonalul și instinctul ei de conservare a întors, în ultimul timp, roata într-un mod neașteptat. Minoritarul african sau arab care a invadat Europa, în valuri necontrolate de imigranți, a început să-i jeneze pe autohtoni. Ideologia democratică se ruinează sub acest aspect într-un mod fatal, exemplul Iugoslaviei fiind acum superfluu, ca și cel al Franței și Germaniei care încearcă să salveze, cu eforturi politice și economice, imense aparențe.

Problema minorităților, inventată acum două sute de ani într-un mod artificial, zguduie azi democrația occidentală. Căci minoritarii autohtoni de ieri ca și cei noi de azi, imigranții, se servesc chiar de principiile democratice pentru subminarea factorului etnic, național care, iată, nu a dispărut, după bunul plac al unor democrați notorii, nici la francezi, nici la nemți, nici la români. Este posibil ca lupta acestor minoritari va lua sfîrșit odată cu dispariția ideilor egalitariste care subminează dimensiunile etnice și sociale ale popoarelor și indivizilor. Într-un ultim spasm, violent, democrația occidentală, încercînd să se salveze, ia apărarea minorităților din alte zone ale lumii. Altfel spus ei aruncă pisica în curtea altora. La ei acasă, minoritarii sînt tratați drept teroriști, iar în afară, minoritarii sînt priviți ca niște eroi care luptă pentru drepturile omului. O astfel de ideologie, bazată pe un egalitarism valabil numai pentru alții, este sortită pieirii, atîta vreme cît principiile de drept nu mai au acoperire în realitate.

Încurajarea în România a minorității maghiare face parte din același arsenal muribund al democrației occidentale. În fapt, problema minorităților este ea însăși o chestiune defunctă. Etnicul minoritar e îndreptățit să-și apere interesele, cu atît mai mult majoritarul. Nu legile democrate vor putea să-i spună cum s-o facă. E o problemă care nu ține de legile omenești și de rațiuni politice, ci de istorie și de drepturile ei. A raționaliza istoria înseamnă a i te opune.

Individul nu este nimic dacă nu trăiește în semințiia lui. Restul e ceartă de cuvinte golite de sens, atît de plăcută intelectualilor cosmopliți. A merge azi cu istoria înseamnă a merge cu semințiile. Atîta vreme cît se va opune instinctelor profunde ale popoarelor, această democrație va mai trimite la moarte milioane de oameni. Ce spune generația anilor '50 care aștepta americanii pînă au intrat cu toții în pușcării? Ei nu sunt numai victimele stalinismului ci și ale occidentului, ale sistemului democratic occidental. Sistemul democratic e din ce în ce mai neputincios, pactizînd cu crima și violența. Acest sistem e dispus să mai facă nenumărate victime în loc să se transforme.

Pretenția Americii de a controla ideologic lumea și a o unifica sub biciul ei este o rușine pentru popoarele ce pleacă capul sub jug. Va putea democrația occidentală să stopeze orgoliile și izbucnirile irațonale ale neamurilor? Cu siguranță, nu! Căci acestea sînt mai puternice chiar și decît forța nucleară care în mod fatidic a fost folosită în lume de aceeași mare democrație, America, pentru salvarea disperată a unei ideologii sortită pieirii.

Astăzi trebuie căutată o altă alternativă. Europa trebuie să aibă, aici, rolul hotărîtor. Sistemele democratice care n-au reflectat niciodată cu adevărat voința oamenilor, manipulîndu-i prin diverse aparate propagandistice, trebuie să devină realiste. Cîtă vreme capitalul și statisticile vor dicta națiunilor, continuăm să stăm pe un butoi cu pulbere.

Aurelian PAVELESCU

Cine ne înjură?

Apariția primului număr al revistei "Noua Dreaptă" a stîrnit o avalanșă de injurii la adresa noastră. Curajul de a aborda unele teme de interes major pentru națiunea română (pericolul țigănesc, valurile de imigranți, criza morală și materială a societății democratice, etc) a provocat reacții violente în paginile unor publicații ce se adapă cu nerușinare la sînul ocultei iudeo-masonice. Mercenari notorii, ce își ridică leafa direct de la casieria sinagogii, îndrăznesc să pîngărească idealurile naționale, punînd mai presus de neam interesul personal. Slugărnicia lor fanariotă, afișată ostentativ, față de unele cercuri dușmane propășirii României, ne îndreptățește să demascăm năpîrcile cu chip de om ce ne înjură periodic pentru simplul motiv că suntem naționaliști de dreapta.

BARICADA. Un puști bețiv pe nume Vlad Macri de la revista amintită, ajuns redactor-șef pentru că poartă zulufi ca muierile și blugi rupți în fund ca orice haimana, ne bește pe o pagină întreagă. Ce bălmăjește el acolo? Că noi am fi, cică, cu Iliescu pentru că directorul revistei "Noua Dreaptă", Radu Sorescu este rudă cu poetul și dramaturgul Marin Sorescu. Nu mai are voie lumea să aibă rude care poartă un nume de rezonanță, pentru că apar repede niște cioflingari care pun etichete pe frunțile oamenilor. Noi știam că etichetele se lipesc pe borcanele cu murături cu care vă dregeți voi dimineața după ce beți pe datorie, o noapte întreagă la Majestic. Ce-ar însemna să vă lipim și noi eticheta de vînduți pe frunțile alea înguste ale voastre? Radu Sorescu, Conducătorul Dreptei Naționale, o fi el rudă cu poetul amintit, dar el își vede de ale lui, n-are timp nici de Cotroceni, nici de bîrfele și invidiile foștilor săi colegi din presă.

Cel mai mult îl deranjează la noi pe acest Vlad Macri, negru în cerul gurii de la naștere, faptul că am început să demonstrăm cu argumente istorice, filozofice, sociale și politice că democrația este o utopie, o aberație scornită de niște visători nătîngi de genul Jean Jaques Rousseau ori Montesquieu. Ce-ar vrea acest Macri? Să stăm drepți în fața democrației care ne sărăcește, ne nivelează conștiințele și ne topește individualitatea? Uite că noi nu vrem să ne aliniem și să dăm onorul monstrului numit democrație. Noi respectăm tradițiile, voi respectați banii, Dumnezeul nostru este în biserică și în cer, al vostru sălășluiește în pîntec. Voi vreți să fiți egali cu veneticul și cu tîrfa, noi recunoaștem inegalitatea ca stare naturală, iar ierarhia ca valoare absolută.

Tot în același articol dezlînat, lipsit de logică, parvenitul de la Baricada îndrăznește să se lege de un mare român naționalist, Profesorul universitar Ion Coja. Fără să cunoască textul Sfintei Scripturi, acest ziarist fără cultură, fără educație și fără respect pentru adevăr, se lansează în speculații aberante despre drepturile omului care, după părerea lui, ar fi susținute de morala creștină. Niciunde în Biblie nu se spune că omul trebuie să fie egal cu semenul său. Dimpotrivă se afirmă inegalitatea socială și de credință ca o realitate lăsată de Dumnezeu pe pămînt. Dar ce să știe Vlad Macri care, între două votci mari, ne mai trage o înjurătură. Iartă-l Doamne că nu știe ce face!

CUVÎNTUL. În revista "Cuvîntul" (nr. 12/1993), plătită săptămînal de oficina de spionaj Iudeo-maghiar, Soros, dăm peste un articol penibil, semnat de un bonjurist cu mîncărimi la subțiori provenite din furunculoză logoreică. H. Parcea, așa îl cheamă pe acest cetaceu care se hrănește cu plancton cules cu minciogul din lacul Balaton, se leagă fără temei de Radu Sorescu și de Marian Munteanu. Ce-l deranjează pe el la cei doi lideri ai Dreptei românești? În primul rînd îl supără ordinea propusă de o generație curată și așteptată cu sufletul la gură de o țară întreagă. Parcea ăsta care mișună alături de alți mormoloci prin bălțile de la Modrogan (sediul F.S.N., pentru cine nu știe) ar vrea ca anarhia care domnește în țară să dăinuie la nesfîrșit ca să poată da el din codiță și din aripioare fără să dea socoteală nimănui. Numai că, din păcate pentru astfel de mormoloci balta va seca sub dogoarea și mînia a milioane de români care nu mai suportă mizeria, șomajul și haosul atît de iubit de democrați, Atunci acest Parcea va trebui să semneze Harcea-Parcea, pseudonim care se va potrivi perfect cu înfățișarea sa.

22. (nr. 12/1993) publică pe prima pagină un editorial stupid semnat de Andrei Cornea care încearcă să ne dea lecții de toleranță. Noi nu putem fi toleranți cu cei care au transformat redacțiile unde lucrează în case de toleranță, redacții care, chiar dacă nu și-au montat încă felinarul roșu sub streașină, practică prostituția intelectuală la vedere, fără rușine și fără teamă de păcat. Dacă Andrei Cornea ne acuză de fascism, se înșală profund, dar oricum nimeni nu-i ia în seamă balivernele decît, poate, homosexualii cărora le ia apărarea în numele democrației. Ce-ar însemna să-l arătăm și noi cu degetul și să spunem că e jidan? Noi, însă, nu arătăm pe alții cu degetul că nu-i frumos și nici nu acuzăm pe nimeni. Noi ne facem numai datoria față de neamul românesc care prea a fost batjocorit de venetici. Naționalismul nostru vizează conservarea tradiției, păstrarea limbii nealterate de barbarismele pe care încearcă să le introducă cosmopoliții în graiul nostru și, nu în ultimul rînd protejarea spațiului vital românesc care va asigura existența în eternitate a Națiunii. Iată de ce n-avem ce discuta cu persoane ca acest Andrei Cornea care încearcă să ne sperie cu occidentul și cu drepturile închipuite ale omului.

Mihai GHICA

Dreapta românească are un trecut glorios

Domnule profesor ION COJA, articolul dumneavoastră despre Dreapta și stînga ființei noastre a plăcut la toată lumea care a avut norocul să ne cumpere revista. V-aș ruga să comentați, din perspectiva acelui text, următorul citat din cunoscutul politolog Maurice Duverger, dintr-un interviu publicat recent în ziarul "Curierul Național" : "în societățile occidentale există două feluri de puteri: puterea politică, ce se bazează pe alegeri libere la nivel național, regional sau comunal, și puterea economică, bazată pe bogăție și pe bani. Dreapta se va ocupa mai mult de favorizarea puterii economice, iar stînga de accentuarea rolului puterii publice, politice." Cum vă raportați la această definiție a dihotomiei stînga / dreapta?

S-ar putea ca acest Maurice Duverger să fie nu numai un cunoscut, dar și un serios politolog. Deci, să aibă dreptate. Așa o fi pe acolo pe la ei, în Occident și mai ales în Franța. România are însă o altă experiență istorică: Eminescu, Junimea, ortodoxia chiar, sînt de dreapta și au avut un rol hotărît în modelarea ființei noastre naționale. Pentru noi, românii, dreapta nu poate fi legată de bogăția economică. Întrebarea dumitale este bună, căci ne arată deosebiri surprinzătoare de la o societate națională la alta în privința modului de a "priza" opoziția dintre "stînga" și "dreapta". La noi, dreapta are un trecut glorios, mult mai glorios decît al dreptei franțuzești. Discuția asta îmi amintește de situația cuvîntului naționalist, pe care unii, prostește, îl folosesc într-o accepție peiorativă, pentru a denumi o atitudine reprobabilă. Naționalismul va fi fiind așa ceva, dar nu în lumea noastră românească, ci la alții, la nemți, la ruși, la englezi, unde naționalismul a însemnat imperialism, nepăsare pentru ființa și interesele altor neamuri. La români, naționalismul a fost defensiv, a fost și rămîne în continuare singura soluție de supraviețuire. Noi trebuie să fim mai departe naționaliști și nici vorbă să ne fie rușine pentru asta.

Ne puteți da un exemplu din viața noastră de azi despre cum funcționează naționalismul românesc în defensivă, adică în apărarea unor interese românești importante?

Iată, bunăoară, legea aflată în discuția Parlamentului, privind modificarea Legii 35. Este o lege care urmărește să încurajeze investitorii străini în România. Sigur că avem de învățat de la alții, dar pentru asta nu era nevoie să facem o lege atît de "slugarnică"! O lege care face din investitor un fel de stăpîn. Deocamdată, acești investitori cu care ne-am pricopsit după Revoluție, se arată a fi, aproape toți, niște lepădături, niște escroci. Dacă au mai venit în România și oameni serioși, aceia au venit ca parteneri de afaceri ai unor firme românești sau aduși de guvern. Nu au venit ca să investească, ci să colaboreze la niște proiecte românești. Se poate cîștiga destul în acest fel, avantaje mai mari nu era cazul să le dăm. Din păcate s-a mers pînă dincolo de Constituție chiar, legea amintită intenționînd să le dea străinilor dreptul de a cumpăra și pămînt, "terenuri necesare amplasării obiectivelor de construit sau terenuri pe care deja sînt construite asemenea obiective". Dacă se va accepta această idee, consecințele ei s-ar putea să fie mai importante pentru viitorul României decît însăși Revoluția din Decembrie.

La ce consecințe vă gîndiți?

La posibilitatea ca în cîțiva ani populația României să se dubleze și în același timp să se coloreze... În momentul de față, Asia, inclusiv Orientul Apropiat și Mijlociu, se confruntă cu problemele insolubile ale suprapopulației, în vreme ce în Europa populația europeană bate pasul pe loc sau dă înapoi! De fapt, migrația popoarelor asiatice spre Europa nu a încetat niciodată, dar acum, în anii noștri, această migrație cunoaște un moment de vîrf. În această mișcare sînt angrenați și mulți asiatici bogați, din Singapore, Hong Kong, Macao, Taivan... Așa cum au conceput niște iresponsabili articolul 30 din noua lege, investitorii aștia străini, dacă-și cunosc bine interesele, nimic nu-i împiedică să cumpere tot Bărăganul! Rețineți, legea la care lucrează acum Parlamentul României s-ar putea să creeze pentru străini această posibilitate.

Ce e de făcut?

Dacă legea se va vota cu acest nenorocit de articol 30 -tare-aș vrea să știu cine l-a propus!-

atunci va trebui ca lumea să iasă în stradă și să impună ordinea! Nimeni nu a suflat o vorbă, în timpul campaniei electorale, despre necesitatea de a le acorda investitorilor străini dreptul de a cumpăra Pămîntul Țării! Iar dacă acum, cei aleși de popor, scot o astfel de lege, asta înseamnă minciună, demagogie, înșelarea bunei credințe!

Deci, alegătorii să facă presiune asupra parlamentarilor ca aceștia să voteze în conformitate cu tot ceea ce au promis, astă- vară, în conformitate cu voința și dorințele alegătorilor!

Și dacă voința alegătorilor este ca investitorilor străini să li se acorde dreptul de a cumpăra pămînt?

Atunci vom legifera acest punct de vedere, iar eu, unul, îmi voi da demisia din Parlament întrucît nu sînt capabil să pricep care este voința acestui popor! Din fericire voința românilor este să rămînă stăpîni în țara lor, chiar și cu buzunarele goale. Vom munci mai mult și mai bine și vom ieși din necaz! Dar dacă apucăm să vindem din pămîntul Țării, vîndut rămîne pe vecie!

Nu va putea fi recuperat printr-o nouă naționalizare?

Am auzit și în Parlament trăznaia asta! Naționalizarea din 1948 a fost posibilă pentru că țara era ocupată de ruși, iar rușii dictau în toată lumea! Să ne ferească Dumnezeu să mai fie odată posibil 11 iunie 1948! Dar și noi să acționăm astfel încît să nu ne punem nădejdea într-o nouă naționalizare, care ar lua de la investitori tot ceea ce noi acum sîntem gata să le dăm de bună voie și nesiliți de nimeni!

Situația, așa cum o prezentați, este extrem de gravă!

Ea este chiar și mai gravă, deoarece inițiativa acestei completări a legii, prin acordarea dreptului ca investitorii străini să devină proprietari de terenuri, acest articol 30, aparține unor indivizi care sînt amestecați într-o afacere dintre cele mai murdare de după 22 Decembrie 1989: deja unii străini au cumpărat întinse suprafețe de teren, pentru care au plătit bani frumoși, iar cei la care au ajuns acești bani fac acum presiuni asupra Parlamentului pentru a legifera o lege care să le acopere matrapazlîcurile. Din păcate, e vorba nu despre niște matrapazlîcuri, despre niște găinării. Ceea ce s-a întîmplat se cheamă altfel: trădare de patrie! De aceea am cerut în Senat intervenția Procuraturii și a Serviciului Român de Informații pentru a cerceta dedesubturile acestei legi! Dacă se votează această lege, în forma în care ea a fost acceptată de Camera Deputaților, atunci se poate spune că mai bine era să nu se fi întîmplat 22 Decembrie 1989! Căci nimeni nu a ieșit atunci în stradă ca să obțină dreptul străinilor de a se face stăpîni în țara noastră! E o rușine ceea ce se întîmplă acum, cînd întreaga opoziție din Camera Deputaților și o bună parte din FDSN, în frunte cu președintele Camerei, votează pentru transformarea României într-o colonie, într-un El Dorado al bișnițarilor din toate țările!

Care dintre partide s-a opus acestei legi?

În mod consecvent s-a opus numai PUNR-ul. Este cel mai serios partid din Parlament!

Interviu realizat
de **Radu SORESCU**

A fi naționalist

Naționalismul este conștiința apartenenței la o etnie. Această conștiință, în mod natural, nu poate să se manifeste decît printr-o atitudine excesivă. De unde însă agresivitatea și suspiciunea față de acest cuvînt? El nu numește, în fapt, decît o realitate. Politicienii cosmopoliți s-au grăbit să imprime definiției un aspect tendențios: naționalismul ar fi iubirea exagerată a propriului neam. Ca și cum ai putea să-ți iubești altfel decît exagerat propriul popor! Cosmopoliții ar vrea să-ți iubești neamul mai ponderat, mai rezonabil, eventual să renunți la exces și să iubești mai mult alte neamuri străine. Ideea e atît de aberantă încît nu mai trebuie s-o comentăm. Oare nu pentru neamul românesc, german sau italian au murit milioane de români, germani ori italieni ? Pe ce alt sentiment e clădită întreaga istorie a lumii ?

Nu poți să-ți iubești neamul decît în exces. Cine este sincer cu sine trebuie să recunoască deschis că nu poate fi decît naționalist. Politicienii demagogi și cosmopoliți au priceput că nu pot controla această zonă, că iubirea de neam nu poate fi măsurată, reglată, ori cumpărată. Într-un regim democrat în care totul e calcul, iar religia omului e banul, asemenea sentiment e neapărat vinovat. În demența scientistă de a stăpîni lumea, controlînd economiile naționale, democrații cosmopoliți vor, acuma, mai mult decît oricînd, să transforme totul în unelte servile cercurilor oculte. Pentru ce se agită ei oare? Pentru înțelegerea între națiuni? Uită, naivii, că pentru a exista o înțelegere trebuie să existe mai întîi națiuni.

A fi naționalist înseamnă deci, nu numai a-ți iubi în exces neamul, ci și a-l respecta pe cel care, de alt neam fiind, e naționalist. Echilibrul care se creează între aceste forțe, sincere și puternice, e unul natural. Căci acest echilibru nu poate fi altul decît cel dictat de realitate. Nu-i putem condamna pe unguri sau pe evrei că țin mai mult la neamul lor decît la al nostru. Nu înțelegem însă pretenția absurdă a acestor minoritari de a le tolera noi naționalismele pe teritoriul României. Dacă vor înțelege să fie naționaliști la ei acasă, noi nu putem decît să-i respectăm.

A fi naționalist român în România nu este o rușine! Dacă vrem să fim urmașii lui Mihai Viteazul și ai lui Vlad Țepeș, iar nu ai Fanarului, cu toții trebuie să fim naționaliști!

Aurelian PAVELESCU

Sus pistoalele,

Alexandru Cantacuzino – Grănicerul

Nici un spirit din marea generație interbelică românească nu s-a putut forma în afara influenței gîndirii de dreapta. Spre deosebire de alte doctrine politice, naționalismul legionar, în cazul lui A. Cantacuzino, schițează cu o luciditate aproape tragică defectele naționale.

Cînd a fost întrebat de cîțiva conducători legionari cum ar trebui să reacționeze Mișcarea în fața politicianismului practicat de guvernele liberale și țărăniste, generalul Cantacuzino a răspuns ferm. "Sus pistoalele, puturoșilor !" Bătrîn printre tinerii legionari, dar tînăr prin virulența cu care a înfruntat atacurile democraților, Cantacuzino - Grănicerul a înțeles violența ca o necesitate întru purificarea morală a neamului. Această violență se identifică cu fanatizarea cerută de Emil Cioran în "Schimbarea la față a României" . "România are nevoie de o exaltare pînă la fanatism. O Românie fanatică este o Românie schimbată la față."

Mai mult decît un text de propagandă, cartea gen. Cantacuzino, "Cum suntem", publicată la Sibiu în 1937, este un reper esențial în istoria noastră. În tristul context politic, economic, social și moral al zilelor noastre, fragmentele de mai jos capătă frumusețea gesturilor donquijotești, visătoare și, încă, superb de zadarnice.

Admitem violența. Nu sub formă de mijloc brutal și material de transformare a stărilor de fapt în Statul Român, dar ca metodă de educație națională și ca remediu pentru a stîrni virtuțile inimei românești și a stîrni cusurile atavice ale firii noastre naționale.

Am afirmat această convingere: firea românilor de acum este slutită de cîteva cusururi care macină puterea Neamului nostru de a înainta spre mărire și de a se înălța spre culmile istoriei. Printre aceste cusururi sunt: îngăduința, repulsiunea pentru sforțare, pasivitatea în acțiuni, resemnarea, moliciunea, iertarea, slăbiciunea memoriei...

Vreau mai presus de toate, schimbarea omului român. Numai urmînd acestei răsăriri a unei noi făpturi românești, vedem o renaștere minunată a ființei noastre. Violențele noastre dacă au erupt în vremuri de exasperare, din firea unui legionar, cînd se simțea sugrumat de o furtunoasă și dreaptă mînie, au fost totdeauna fapte gratuite fără profit sau răsplată, fără utilitate pentru făptuitor. Este, deci, o deosebire flagrantă între poziția noastră și tema comunistă care cere lovitura strategică pentru a prinde puterea în stat și a determina schimbarea forțată și violentă a societății mai întîi și a omului după aceea.

Persoane cu prejudecăți, oameni puțin pregătiți, îndopați cu unele cunoștințe rău mistuite, ne dojenesc. Creștinismul este religia blîndeții, a milei și a iertării. Ea poruncește să ne iubim dușmanii și asupritorii, să ne ducem Crucea, după pilda Mîntuitorului, pînă la capătul drumului pe Golgota – și ne vom mîntui. Noi nu credem că această tălmăcire este cea adevărată a inimei Mîntuitorului. Dar nu vom intra în controverse teologice. Mai cu seamă nu cu proștii.

Dacă li s-ar fi făcut educația violenței strămoșilor noștri, asupriți de unguri și celor asupriți de ruși și celor asupriți de turci, ne-am fi răsculat și ne-am fi exaltat și noi printr-o revoluție a noastră în care Românii ar fi sîngerat și s-ar fi purificat, am fi ieșit, poate, cu o sută de ani mai curînd din viața vegetală a unei colectivități disprețuite și iobăgite; ne- am fi ridicat pe treapta națiilor neîncovoiate și războinice, respectate, temute și creatoare, încă de pe timpurile cînd Napoleon I-iul, la începutul secolului al XIX-lea favoriza constituirea statelor naționale.

Istoria Românilor este un deșert uscat (sic) în care, din păcate, sunt descurajator de puține izvoarele de violență trebuitoare pentru a îndestula însetarea ființei noastre istovită de atîtea veacuri vitrege. Binecuvîntate, slăvite și creatoare de datini să fie violențele singuratice ale lui Horia, Cloșca și Crișan, ale lui Tudor Vladimirescu și Avram Iancu.

Misionarii acestei generații care au ridicat această stavilă binefăcătoare, au dăruit neamului român drept jertfă viața lor pămînteană și au sacrificat poate și veșnicia lor de odihnă în fericire dincolo de mormînt. Nici o făptură, nici o vietate, în ordinea vegetală sau animală, nu s-a putut desvesmînta de severitatea, de neînduplecarea rostului ei; la fel națiunile nu pot, fără a fi condamnate, renega ceea ce sunt și ceea ce au datoria să cultive spre o suverană rodire. Avem dorința să cultivăm în noi germenul viril, slujind la împlinirea menirei noastre și la creșterea noastră către înflorire și rod. Fundamentul moral al raporturilor creștine, fie între oameni, fie între nații, nu va fi iertarea și îngăduința decît în cazuri excepționale, nu va fi nici forța, ci onoarea și iubirea. Toți cei care conlucrează la înfățișarea unui creștinism beteag, schilodit și vlăguit, se însoțesc cu vrăjmașii lui Christos și ajută la izbînda acestora, înstrăinînd credința în Dumnezeu de adîncimile sufletești ale neamurilor. Omul are să-și caute puterea în Dumnezeu dar și în el. El nu va fi nici rivalul lui Dumnezeu dar nici un parazit al Dumnezeirii. Iată ce au înțeles revoluționarii naționaliști din zilele noastre. Suntem deci credincioși îndrumărilor creștine cînd dăm oamenilor o creștere de eroi, iar nu de sfinți. Mîntuirea neamurilor înseamnă mîntuirea însăși a omenirii și totodată, înălțarea și biruința Bisericii. O mare putere sufletească nu se poate odihni cît nu vede răzbind lumina mîntuirii în sufletul ființei din care s-a înălțat. Eu, suflet de român, mă voi mîntui laolaltă cu sufletele românilor, cu sufletul ființei mele. Păcatele românilor apasă asupra mea, păcatul meu asupra lor. Răscumpărarea păcatelor conaționalilor săi este cea mai nobilă și mai încovoietoare misiune dăruită omului.

Noi nu avem conștiința cetățenească de a fi Români. Nu avem, cei mai mulți dintre noi, acel imbold de demnitate, de nesovăitoare prețuire a calităților de cetățean român care te-ar face să ridici sus privirea și fruntea. Românul nu este cu desăvîrșire conștient de participarea sa la viața suverană a unei colectivități cu destin superior ursitei sale vremelnice. Fiecare român lasă România în grija altora.

p u t u r o ș i l o r !

Unire vrem; dar unire în sănătate și curățenie morală; unire după operație, după stîrpirea membrelor veștede și cangrenoase. Nu unire într-o turmă dusă de milogi și de schilozi. Această înviere nimic nu o va mai putea amîna.

Este ceasul ales de Dumnezeu pentru creșterea și dezvoltarea națiunilor. Sau ne dezvoltăm, smulgînd de pe noi corsetul deformat al moravurilor bătrînești, sau creștem strîmb cu un corp rahitic, disprețuit și sortit rosturilor inferioare... Fiți fericiți și împăcați chiar dacă trupurile voastre vor fi sfîrtecate în bucăți. Vor rămîne săpate în glia țării pătimirea voastră și revoltătoarea răstignire a atîtor vieți însetate de vis legionar. Durerile voastre vor exploda chiar îngropate sub palate de beton și sub marele zgomot înstrăinat al actualităților și al chiverniselilor grăbite și va dăinui, întipărită pe bolțile glorioase ale cerului românesc, privirea voastră nestrămutată, oglindind vedenia zărilor revoluționare. Pentru noi revoluția este un fapt care nu se confundă cu lovitura de stat. Schimbarea unei cîrmuiri, a unui domnitor, a unei caste, a unei clici prin altele, este o lovitură de stat și schimbă fața, aspectul exterior al puterii în stat. În revoluția ce o pregătim noi, noutatea este mentalitatea noastră eroică în opunere cu mentalitatea de profit. Credem că, pe lîngă sfințenie, eroismul este o altă cale de mîntuire, o cale dragă lui Dumnezeu, deoarece înlesnește mîntuirea laolaltă a obștii naționale. Eroismul, în acest ciclu al vremurilor noastre, este singurul mijloc care rămîne deschis neamurilor spre a-și dobîndi mîntuirea. Sfințenia pentru un neam ar fi o metodă de sinucidere; ori sinuciderea este un păcat creștin, iar nu salvarea de păcat.

Contra acestor adevăruri se ridică o coaliție de critici, defăimări și afurisenii. Ne afurisesc jidanii, complicii și clientela lor, al căror interes și meșteșug sunt să asuprească și să stoarcă beneficii din vlaga națiunilor trudite, micșorînd vitalitatea sufletească, adormind revolta, toropind sentimentele de combativitate ale celor împilați. Pentru acest interes ei, urmașii lui Iuda, răspîndesc și impun creștinilor tălmăcirea lor creștinismului. Tălmăcire care îi lasă pe creștini la cheremul vrăjmașilor lui Christos.

Ne afurisesc toți umanitariștii, individualiștii și senzualiștii care nu știu să se despartă de o civilizație de plăceri, de profituri egoiste, de confort, de capricii personale și de desfrîu materialist.

Ne afurisesc împuterniciții forțelor reacționare, cei căpătuiți și instalați în desfătări, cei care au născocit imaginea creștinismului slăbănog, umilit, îndurînd resemnat robia și batjocora în această pămînteană vale a plîngerilor.

Mai suntem criticați și defăimați de toți discipolii materialismului istoric, marxiști, internaționaliști, anarhiști, pentru că suntem naționaliști.

Ecumenicitatea creștină a fost sfărîmată în fiecare inimă și în întreaga societate creștină de Raționalism, Masonerie și Filosofia Drepturilor Omului pornite la atac în sec. al XVIII- lea. Alianța dintre o seamă de catolici și lumea comunizată, dovedește cu prisosință că în părți din biserica catolică precumpănesc interesele administrative și imperialismul lumesc internaționalist. Spiritul religios degenerează și se pierde în umbră. Drept consecință, catolicismul nu se împacă cu destinele exclusive ale neamurilor reînviate. Idealurile și concepțiile catolice nu permit decît un patriotism controlat și diriguit de străini, mai bine zis de Vatican, patriotism subordonat unui umanitarism administrat de Papă, potrivit intereselor pămîntene ale internaționalei catolice. Cum în drumul ambițiilor cîtorva cercuri din Vatican stau misiunile eroice ale neamurilor, sunt unii catolici care iau de brat pe dușmanii lui Dumnezeu și îi ajută în îndestularea urei lor și în săvîrșirea țelurilor lor de ucidere a vieții neamurilor. Ei știu că națiile se susțin nu atît prin armament cît prin pasiunea de a înfrunta moartea și plăcerea de a muri. Și noi respectăm viața și făptura omului înobilat de credință creștină. Dar respectul vieții omului, bucuria de a făptui și plăcerea de a lupta pentru o icoană împodobită după închipuirea ta se potrivesc la perfecție, cu dragostea de moarte. Ce înseamnă pentru noi dragostea de moarte? Înseamnă iubirea pentru oportunitatea celei mai luminoase jertfe. Moartea este deci plăcerea și prilejul de a te dărui. Fără recompensă!

Astfel, iubirea legionară înseamnă mai mult decît a iubi, înseamnă a fi pregătit de moarte. Nu veți întîlni tineret mai liber ca acesta, mai demn și mai aspru, care în sîrguința misiunii sale, nu poate fi încătușat nici de prosperitate materială și nici măcar de fericire.

Omenirea trăiește condusă de farmecele unor închipuiri. Lumea elenică, botezată de roua unei civilizații primăvăratice, era fermecată de bucuria de a trăi. Lumea romană, de dorința de putere. Frica de Dumnezeu, rațiunea, progresul, dorul de libertate, pofta de bogăție au îmboldit la rîndul lor omenirea. Împrejurul acestor icoane trecute ale sufletului omenesc, se adună acum mormane întristătoare de candele stinse. Două zîne mai tinere ne vrăjesc nouă sufletele: zîna Jertfei și zîna Morții. Cu inima îmbelșugată de aceste scînteietoare comori de gîndire și de simțire și-au dăruit viața Ionel Mota și Vasile Marin. Ei nu se simt deplin mîntuiți, ei încă nu se odihnesc; îi vor căsni păcatele noastre, greșelile nației românești. Ei nu vor intra în veșnica fericire și în pace decît odată ce vor vedea înaintînd pe calea mîntuirii, neamul românesc.

În acel ceas al învierii, vor veni însă, în zbor de triumf, multe vrăbii cu croncănit pretențios și certificate dubioase. Ne vor copleși cu sfaturi, de care să poată beneficia și cu laude care ne vor înjunghia mai rău ca atentatele din trecut. În loc să se căiască și să se prosterne, vor încerca cu îmbieri nerușinate, să ademenească biruința noastră însîngerată și credința noastră chinuită.

Violența legionară va nimici fără îndurerare pe toți cei care se vor încumeta să tocmească tîrguri cînd nația se va cuminica în lumina mîntuirii.

Salut camarazii evrei din Dreapta israeliană !

Puțini dintre românii noștri, chiar dintre cei antisemiți, știu că, în Israel, există și o DREAPTĂ israeliană. De-ar fi știut acest lucru, cel puțin românii de dreapta i-ar fi privit cu alți ochi pe evrei. Sau, cel puțin, pe camarazii lor evrei, din DREAPTA israeliană. Cu sau fără nici o exagerare, acești camarazi evrei există, astfel de partide – de DREAPTA – evreiești există. Să îndrăznească vreun creștin, sau musulman, brahman sau taoist să nu respecte acolo tradițiile mozaice! Să îndrăznească a le sfida în vreun fel, a le batjocori; și să-l vadă vreun camarad israelian de DREAPTA! Să îndrăznească vreun ne-evreu să aspire la rangul de prim ministru în Guvernul israelian! Să viseze, numai, vreun ne-evreu să ordoneze viața, obiceiurile, tradiția, economia sau cultura israeliană după interesul și pofta inimii lui ! Va avea a face cu evreii, dar mai cu seamă – cu cei de DREAPTA!

Să nu vă închipuiți că veți vedea sau auzi vreodată, în Israel, de vreo revoluție, fie ea și de eliberare națională și socială, culturală, morală, comunistă sau anticomunistă, făcută de alte seminții sau de creștini. Îl desfid pe românul acela care ar îndrăzni, măcar și-n gînd, să atenteze la tradițiile și obiceiurile evreilor, la ordinea lor socială, religioasă, economică, morală sau culturală, la tihna, tabieturile sau chiar imperfecțiunile evreilor. Noi înșine l-am da pradă șacalilor sau flăcărilor Gheenei pe acel necugetat. Cu ce drept ar îndrăzni el așa ceva? Cine i-ar permite? Ca să nu mai vorbim că simpatizanții și membrii DREPTEI evreiești sunt, și ei, ca orice cetățean de dreapta, împotriva ateismului, al liberalismului deșănțat; sunt împotriva haosului social și economic, spiritual, a jignirii unui popor; sunt împotriva dezordinii organizate, a infestării națiunii cu elemente alogene obraznice, agitatoare, apucătoare, perverse. Să nu-mi spună cineva că membrii partidului LIKUD nu fac alergie la dezordine, la comunism, sau la democrația deșănțată a hoților și viciosilor! Și, pentru toate acestea, și pentru încă multe altele, noi le strîngem mîna cu putere camarazilor noștri din DREAPTA evreească!. Dar, ce ne facem, camarazi, cu frații voștri evrei comuniști, atei, fermenți ai dezordinii? Ce ne facem cu sutele de evrei – de STÎNGA– bolșevici, teroriști, activiști, cominterniști, KGB-iști care au ucis sute de mii de români, bunici și părinți de-ai noștri, frați și surori? Ce ne facem cu evreii comuniști care ne-au vărsat sîngele, ne-au lăsat copiii orfani și flămînzi, ne-au băgat moartea în oase, ne-au tăiat mîna cu care am fi vrut să ne facem măcar o cruce înainte de ultima suflare? Ei, sau ciracii lor, de pe aici, de printre noi, sau de pe-aiurea, căci mulți și-au găsit cuiburi confortabile chiar pe-acolo, printre voi, în frumosul și prosperul Izrael, după ce ne-au înecat – TREI generații – într-o apocaliptică baie de sînge acum ne acuză tot ei pe noi de a fi legionari, de DREAPTA, ne fac fasciști și comuniști. De ce nu vă fac și pe voi fasciști de DREAPTA – cum cu onoare și sunteți? De ce nu vă bagă și pe voi în pușcării cînd vă închinați în Templu? De ce nu-i întrebați voi înșivă: "Băi, jidanilor (am auzit că și pe- acolo li se spune tot la fel) ce-ați avut cu creștinii, bă?" Cum de-i suportați pe ăștia printre voi? Nu vă îngheață sîngele în vine cînd îi priviți? Nu vă e scîrbă de ei?

Dacă-ntr-o dimineață a istoriei ei, urmașii lor vor avea poftă (și-au să aibă!) să facă și cu voi ce-au făcut cu noi? Nu ne veți cere ajutorul? Religia noastră ne poruncește să vă sărim într-ajutor. Și chiar vă vom sări! Dar voi, camarazi evrei de DREAPTA,gîndiți și simțiți ca și noi? N-am văzut și eu un singur evreu adevărat, de DREAPTA, să pună o floare pe mormîntul vreunui țăran român ucis de evreii comuniști pentru că, bietul de el, n-a venit să se-nscrie în CAP. N-am văzut și eu vreun singur evreu vărsînd o lacrimă pentru atîția oșteni sau cărturari români uciși de ei. De ce camarazi? De ce nu citesc și eu în gazetele voastre un blestem evreesc, o mustrare mozaică, împotriva Annei Pauker, a lui Nicolsky, a lui Brucan, a lui Trotsky, a lui Marx și Lenin...? De ce ne lăsați – tot pe noi ! – în situația jenantă să amintim la parastasele morților noștri numele odioșilor, sîngerosilor evrei de STÎNGA? Pentru ca apoi tot ei să ne înjure și să ne bestelească că suntem de DREAPTA! Voi ce păziți pe acolo, prin Knesset-ul vostru?

Scrieți-ne degrabă dac-am greșit cu ceva, dacă și voi v-ați gîndit – la rîndul vostru – să ne întindeți mîna voastră... DREAPTĂ. Așa să v-ajute Dumnezeu!

Constant CĂLINESCU

Ce vrem noi?

Dacă mai toate ideologiile acestei lumi au ca punct de referință raportul dintre individ și Stat, raport din care derivă toate celelalte elemente, NOUA DREAPTĂ spune că se situează în favoarea unei puternice dezvoltări a Statului, un Stat în care nu se poate vorbi de colectivism, ci de respectarea individului, a omului dacă e Om! Categoria esențială pe care NOUA DREAPTĂ își zidește întregul edificiu ideologic este ORDINEA. Și ideea de ordine o include, în primul rînd, pe cea MORALĂ. Un Stat ferit de anarhie, de libertinism, de dictatură democratică, nu poate fi decît un Stat ordonat. Ordinea are două aspecte esențiale. Mai întîi, o ordine omenească, existențială. Românul de azi, omul simplu, luat izolat, indiferent de notele care-l deosebesc de alți oameni, are, totuși, unicitatea lui, firea lui, complexitatea și complexele lui, problemele lui personale, familiale. El este asaltat de milioane de probleme, de impulsuri supărătoare, cărora nu le găsește soluții; are așteptări, speranțe, dorințe, necesități, îndoieli, ce țin de viața, destinul lui și al familiei lui. Lipsa de ordine interioară – pe care în mod fatal n-o poate depăși – la care se adaugă și lipsa de bucurii și idealuri, de oarecare siguranță a vieții zilnice, îl poate distruge complet.

Al doilea aspect al ORDINEI este cel social: slujba, salariul, locuința, expunerea la agresivitatea străzii, disconfortul social etc., îi dublează starea de nesiguranță, de irascibilitate, de alienare. Încotro s-o ia? Pe cine să întrebe? Cine să-l ajute?

Răspunsul la aceste întrebări duce, în mod inevitabil, la ideea de STAT. Pentru că, așa cum am arătat, ființa individuală și socială este născută și formată în dependență față de Stat. A distruge acum Statul, ar duce la haosul total.

Principala funcție a Statului rămîne aceea de a împiedica extinderea corupției care, în principal, se manifestă prin faptul că mărfurile românești, obținute cu atît de mari sacrificii, ajung – chiar și pe cale legală! – pe piețele străine, la prețuri de dumping. Atenția noastră este îndreptată asupra acelor indivizi din interiorul țării care fură și irosesc munca și bunurile, în cîrdășie cu indivizi și grupuri bine organizate dinafara României. Cu alte cuvinte Dreapta Națională este hotărîtă să facă ordine!

Constant CĂLINESCU

Ungurii amușinează Ardealul

UDMR a fost caracterizată – încă de la apariție – drept o organizație anacronică pe harta Europei creștine. Argumentul invocat era constituirea acestui front misionar pe baze strict etnice. Într-o lume în care jocul politic are drept protagoniști liberalismul, social-democrația, creștin-democrația și naționalismul, UDMR apărea ca partidul unic al unei naționalități minoritare.

Nici evoluția sa politică nu arată vreo orientare anume. Faptul că a votat în bloc pentru Radu Câmpeanu la primele prezidențiale de la noi, faptul că a intrat în Convenția Democratică probează o mare disponibilitate tactică a politicii maghiarimii românești. Nici liberali, nici creștin-democrați, sau când una, când alta – după cum le dictează interesul conjunctural, dar întotdeauna în opoziție, liderii UDMR persevereză în ideea luptei cu neamul românesc. Numai vajnicii noștri politicieni, dezgropați de Revoluția Română, nu se sinchisesc de faptul că acolo unde ei spun Putere, UDMR gândește Stat. De vreme ce nu culoarea politică determină acțiunea, de vreme ce strategic UDMR trebuie să fie totdeauna în opoziție, atunci putem afirma că și în cadrul unei guvernări a Convenției Democratice, maghiarii ar fi rămas tot în opoziție. Sigur, discret, ei fac oarece concesii, cum ar fi acceptarea unor posturi de secretar de stat pe la învățământ, sănătate, cultură, dar în plan parlamentar, tot vizavi de Putere s-ar situa.

Ceea ce îngrijorează la UDMR nu sunt declarațiile fulminante făcute de pastorul Laszlo Tokes. Pastorul nu este iresponsabil, ci responsabil cu perdeaua de fum. După fiecare enormitate debitată de el sau de alt membru marcant al conducerii UDMR, față de care toți politicienii de tip self made men se simt obligați să protesteze, făcând de fapt jocul ungurimii, săracii de ei (și de noi!), după fiecare asemenea bombiță urmează un pas unguresc înspre țelul maghiar. Față de pretenția că românii practică purificarea etnică în Ardeal, dorința ca județele Harghita și Covasna să se autoadministreze prin reprezentanți ai populației etnic majoritare apărea de-a dreptul rezonabilă, nu? Cel puțin așa par a gîndi ambele bărbi și surele țăcălii parlamentare care nu mai știu cum să intre în grațiile știurlubaticului aliat politic. Fără a se întreba, totuși, iluștrii continuatori ai politicii de mult răposate: Oare amicul nostru nu hamletizează ?

Ceea ce îngrijorează la UDMR este disciplina instaurată în rândurile ungurimii românești. În trei campanii electorale de interes statal, nici un vot unguresc din România nu a încălcat consemnul dat de UDMR. Zici disciplină, presupui organizare, ierarhie, ordin dat și ordin executat. Sună militărește, bineînțeles, fiindcă UDMR este o organizație teroristă care se joacă cu răbdarea noastră.

Oare ce să fie Ungaria Mare, Ungaria Sfântului Ștefan?

Este pământul hărăzit de Dumnezeu maghiarimii. În care Testament – al nostru sau al lor – citim despre Pământul Făgăduinței și despre poporul ales? Istoria a probat îndeajuns că această nebunie nu este numai apanajul evreimii. Chiar s-ar putea împărți popoarele lumii în alese și nealese, în războinice și pașnice?

Războinicilor noștrii maghiari le lipsește ceva. Ceva care se cheamă ETA în Spania, IRA în Irlanda de Nord, Al Fatah în Palestina, Jihadul Islamic în lumea arabă.

Românilor li se pregătește ceva. Ceva care nu este în faza de elaborare, ci în aceea de execuție. În Ungaria există tabere de pregătire de tip A și B. Într-unele se pregătesc propagandiștii, într-altele – killerii. În Ardeal ungurimea este în faza instrucției de front. Cei care au făcut armata știu că urmează și ședințele de tragere după încheierea etapei de pregătire. Când vor socoti ei a fi venit clipa, se vor ridica cu toții, disciplinat, militărește și vor finaliza "eliberarea". Toată experiența jugoslavă în purificare etnică va părea atunci o joacă de copil față de ceea ce va îndura românul ardelean. Micul caporal reformat va da sutana deoparte și va crucifica – foc cu foc – român cu român.

Mințile treze ale acestei țări, ca și puterea ei militară, sunt datoare să ferească pașnicul român de barbaria maghiară.

Declarația universală asupra drepturilor omului – de care atâta caz fac oprimații noștrii – stipulează dreptul fiecăruia de a trăi liber în țara lui. Îl cere dar nu îl garantează. Aceasta este de datoria guvernelor, a parlamentelor, a Puterii din fiecare stat.

Dacă nu mai vrem un diktat, dacă nu mai vrem un război, dacă vrem să trăim doar pe acest pământ binecuvântat, trebuie să stârpim nebunii ce țopăie printre flăcări cu cuțitele în dinți. Or, la noi nici măcar nu se previne, cum se cade, imensul pericol numit UDMR. Noi credem și nu cercetăm, noi așteptăm să vină vremea când vom cânta, din nou: "Treceți batalioane române Carpații..."

Severin CRIHALA

Pînă cînd, ţiganii...!?

Puţinii români care, timizi, pe ici pe colo, încearcă să abordeze problema ţiganilor, n-o fac degeaba. Ţiganii constituie o problemă extrem de gravă în România. Şi nu de azi, de ieri. Ţiganii au tupeu şi întreprind cele mai odioase afaceri, eludînd orice lege; ţiganii au avut şi au relaţii la cele mai înalte nivele; ţiganii sunt bogaţi; ţiganii sunt invincibili; ţiganii şi-au pus la punct un plan diabolic, minuţios, prin care urmăresc distrugerea românilor şi a României. Prin omor, prin jaf, prin instituirea imoralităţii, a dizolvării tradiţiilor strămoşeşti, a păgînizării, a mituirii, a fărădelegii... Nu există bariere în calea distrugătoare a ţiganilor. Cunoaştem şi argumentele aduse de puţinii dintre noi cei care au văzut şi văd pericolul ţigănesc, după cum cunoaştem şi argumentele democraţilor noştri, care pretind că "şi ţiganii sunt oameni !".

Situaţia fiind extrem de gravă şi de presantă, noi ne întrebăm: ce e de făcut cu ţiganii? Sau, şi mai rău: mai este de făcut ceva cu ţiganii? Celor care ne vin cu argumente umanitarist- democratice, proţigăneşti (inclusiv unii lideri nedemni ai Opoziţiei) le voi spune un singur lucru: aţi observat, cumva, nobili ţigani, că jafurile, omorurile, violurile, sustragerile, furturile, bişniţăriile şi spurcăciunile pe care le comit ţiganii nu sunt îndreptate niciodată împotriva altor ţigani? Ci numai împotriva românilor; indivizi sau persoane juridice?! Aţi observat domniile voastre că pînă şi cei mai decăzuţi, mai demenţi, criminali, hoţi dintre români nu pricinuiesc neplăceri ţiganilor, ci tot nouă, românilor? Cîţi români au mutilat, au ucis, au violat ori au spurcat mame şi fiice de ţigani? Aceste cifre aş dori să le aud rostite de "democraţii" PNŢcd-işti prin forurile internaţionale pe unde tot umblă, nu fonfăielile lor penibile, sub care se ascunde scleroza şi reaua-credinţă!

Ne-au tot vizitat şi ne tot vizitează ţara diverse personalităţi internaţionale; să vadă cît de xenofobi suntem noi, românii. I-a trimis cineva, domnilor, să circule, după 7 seara, pe Lipscani, pe Covaci, pe Blănari, pe străzile din perimetrul Curţii Vechi? Dar prin gări, autogări, porturi şi aeroporturi? Prin faţa magazinelor, restaurantelor, a caselor de schimb valutar? Dar pe trenul de Oltenita, de Giurgiu, sau pe orice tren? Cine-i încurajează pe aceşti ţigani? Cine-i strecoară pe uşa din dos a Legii? Cine le pune în braţe produsele manufacturate şi agroalimentare muncite de mamele, fiicele şi soţiile noastre? – pentru ca, apoi ţiganii să le violeze, să le spurce – sub privirile neputincioase ale propriilor copii, ale soţilor, ale părinţilor! Luaţi metroul, în jurul orei 11 noaptea, dinspre Apaca. Să vedeţi femeile; fete tinere, abia ieşite din copilărie, cu feţele lor supte, sau mame ofilite înainte de vreme, ieşite din schimbul al doilea de la munca lor grea şi folositoare. Priviţi-le ochii plînşi, mîinile înţepenite pe sacoşele lor sărăcăcioase! Citiţi-le îngrijorarea şi tristeţea sfîşietoare din suflete şi întrebaţi-vă: se află vreun ţigan sau vreo singură ţigancă printre ele? Desigur, nu veţi găsi!

Cîţi români au violat fiicele, surorile, mamele sau soţiile ţiganilor? Cîţi români i-au pîndit, în ziua lefii, în plină zi sau noapte, pe trotuarul din faţa Tribunalului Mare, să-i buzunărească cu cuţitul în gît, să-i lase fără banii de pîine şi de lapte ai copiilor?

Dacă Poliţia, Justiţia, Partidul de guvernămînt, Parlamentul, Guvernul, Primăria, forurile în drept nu pot face nimic mai mult decît fac, le rugăm să ne-o spună deschis. Pînă una-alta, noi le propunem românilor noştri un lucru: să se gîndească la gărzile civice! La vechile, strămoşeştile noastre gărzi civice. O inimă de român va mai fi bătînd ea prin piepturile noastre; şi vreun braţ bărbătesc va mai putea strînge bine un par.

Ştiu, sunt puţini, deocamdată, cei tot atît de hotărîţi ca noi; dar sunt mulţi, ca frunza şi iarba, cei care gîndesc aidoma nouă. Rugăm cu inflexibilă insistenţă Guvernul să ne înlesnească posibilităţile pentru a constitui noi gărzi cetăţeneşti. Dacă cei răspunzători de viaţa şi de demnitatea noastră se tem de ţigani, să ne-o spună deschis, în faţa întregului popor român! Dacă le este "jenă diplomatică" să discute aceste lucruri cu forurile internaţionale, să ne lase pe noi! Noi vom şti ce să le spunem şi ce dovezi să aducem. Nu vom da înapoi! Ne-am săturat să ne tot ştergem cu lacrima scuipatului ţiganului de pe obrazele noastre. Să nu mai îndrăznească cineva să ne replice: "dar drepturile omului?". Le vom spune acestor şmecheri că şi NOI suntem OAMENI, nu numai ţiganii!

Constant CĂLINESCU

Portret în eternitate

Moartea lui Edgar Papu mă face să mă gîndesc, printre altele, și la Alexandru Graur. Pe amîndoi i-am cunoscut foarte bine, deși pe Edgar Papu aproape numai din citite. Cu Al.Graur, însă, de nenumărate ori am stat de vorbă. Pe amîndoi îi aseamănă elementul esențial al biografiei lor: dorința sinceră și senină de a aparține acestei țări, culturii și spiritualității românești, pandant al acestei dorințe fiind loialitatea față de cultura căreia i-au aparținut. Spre deosebire de Edgar Papu, Alexandru Graur a fost comunist, membru al PCR încă din 1938. Prin 1970 și ceva, Alexandru Graur avea carnetul de partid cu numărul 0000076 - dacă-mi aduc eu bine aminte. Pot spune că pe Al.Graur l-am avut profesor în toți cei cinci ani de facultate. Pe Edgar Papu n-am avut prilejul să-l ascult vorbind ex cathedra: cînd ar fi trebuit să ne țină cursul de literatură universală atît de așteptat, Edgar Papu a fost arestat. Am aflat cîte ceva despre cum ar fi arătat acest curs de la colegii din anii mai mari, în primul rînd de la Titi Enache, care, cam jumătate din ce știa, știa de la Papu și Vianu, restul de la Călinescu. Cursul lui Edgar Papu, după ce comuniștii l-au arestat, s-a mutat deci în holul facultății și a fost ținut de suplinitori... Pe Al.Graur comuniștii nu l-au prea arestat, deși a trecut și el prin clipe grele, tovarășii de drum arătîndu-se inflexibili la argumentele bunului simț și ale erudiției. Aceiași tovarăși i-au falsificat semnătura și au publicat astfel un text aberant despre limba vorbită în Basarabia, limba "moldovenească". E drept, Al.Graur susținea că, dacă lucrurile rămîn în situația dată, cea din anii '50, româna din Basarabia ar putea s-o ia rasna, diferențiindu-se tot mai mult și devenind, cu timpul, timp îndelungat, o altă limbă. La fel cum americana tinde și ea să devină alta decît engleza și, în condiții normale, asta s-ar și întîmpla dacă n-ar fi podul comunicațional ce funcționează atît de intens între cele două spații prin TV, radio, presă etc. Tot Al.Graur se îndoise de reușita experimentului lingvistic din Israel, nedîndu-i nici o șansă limbii ivrit. S-a înșelat, dar s-a înșelat și atît. Nu urmărise alt scop decît datoria, permanent resimțită, de a nu-și ascunde opiniile, părerile, de a le pune la dispoziția publicului, pentru ca acesta să aibă din ce alege adevărul.

Cînd nu știa sau nu găsea explicația mulțumitoare nu ezita să-și recunoască neputința. Am învățat de la Alexandru Graur, încă de pe cînd eram student, că lucrul cel mai rușinos este să te faci că știi! Și mai ales să te folosești de cuvinte al cărui înțeles nu ți-e cunoscut, să le folosești după ureche, doar pentru că le auzi și la alții...Alexandru Graur vorbea o limbă română extrem de firească. Respectul firii s-a vădit și în concepția lingvistică a lui Alexandru Graur. Dintre cei din generația sa, Al.Graur a rezistat cel mai bine modelor lingvistice, fals înnoitoare. A riscat să pară un "anchilozat", prizonier al celor învățate odinioară, incapabil să țină pasul cu "noul", cu progresul cunoașterii, dar nu s-a pripit să confunde valoarea cu noutatea de ultimă oră! S-a opus cu bărbăție de unul singur, nebuniei care s-a chemat lingvistica matematică.

Ani de zile a răsunat în deșert vocea sa, altminteri atît de autorizată, dar tentația modei era imposibil de înfrînt la cuconetul lingvistic, inclusiv cel de sex masculin, care nici pînă azi n-a înțeles că lingvistica matematică, așa cum spunea Graur, este - dacă chiar este ceva! - o ramură, o disciplină a matematicii, iar nu a lingvisticii, la fel cum și geografia lingvistică este un capitol al lingvisticii, iar nu al geografiei...

Alexandru Graur a avut cultul familiei și al colegialității, printre colegi numărîndu-i și pe studenți, ca și pe numeroșii săi ascultători de la radio, cu care întreținea un permanent dialog, de o autenticitate și eficiență fără egal în toate radiodifuziunile lumii. A avut oroare de mimarea lui a ști. Un om cumsecade și mereu el însuși în tot ce a făcut. Spre sfîrșitul vieții a devenit religios. Cu discreție și fără ostentație adică trăind propriu-zis și această experiență prin care, aparent, se dezicea de propria-i tinerețe. Dar nu era dezicere, ci împlinire. Dacă eu însumi iau aminte la cele scrise de subsemnatul în numărul trecut al acestei reviste, ar urma să conchid că Alexandru Graur a fost un om de dreapta. Ca și Edgar Papu și aproape din aceleași motive. Dumnezeu să-i odihnească pe amîndoi, iar pe cei mai tineri dintre noi să-i învrednicească a le călca pe urme!

Ion COJA

Franța nu poate fi

Recentele alegeri din Franța, deasemenea, scandalurile din Japonia și în special din Italia, confirmă mutațiile de substanță ce se petrec în lume.

Franța a dat un vot de blam usturător socialiștilor și comuniștilor, consființind o victorie clară a dreptei.

În acest context, nu a putut trece neobservată evoluția extrem de pozitivă a formațiunii politice conduse de Jean-Marie Le Pen. Frontul Național a avut la aceste alegeri o prestație ce l-a situat în zona celor 13 procente, dar, datorită viciului de concepere a promovării electorale, nu a putut pătrunde în parlament, deși a avut un procentaj superior celui obținut de comuniști.

Este clar că, în loc să piardă din aderenți, Frontul Național devine pe zi ce trece o alternativă pentru tot mai mulți francezi.

Publicăm în numărul de față un interviu deosebit de semnificativ al președintelui Frontului Național, camaradul Jean-Marie Le Pen.

– Jean-Marie Le Pen, sînteți mândru că sunteți catolic. Multe mitinguri ale Frontului Național seamănă cu niște slujbe, dar mulți creștini se întreabă dacă nu aveți de fapt nevoie de un decor religios care să-i atragă pe credincioși și să legitimeze întâlnirile partidului...

– Este adevărat sunt catolic. De fapt, sunt un umil creștin. Credința mă face să nu-mi ascund religia, ci să o afirm chiar și în fața morții. Dar asta nu înseamnă că sunt un profesor de catolicism sau de morală creștină. Când afirmați că Frontul Național are întâlniri care seamănă cu niște slujbe, vă înșelați. În partidul nostru există catolici, protestanți, evrei, musulmani ori agnostici...

– Nu practicați ceea ce a fost numit un amalgam între religia catolică și identitatea națională ?

– În primul rând, vă semnalez că această idee am întâlnit-o la preoți; unii dintre ei spuneau "catolic și francez întotdeauna". Există cercuri politice unde se cântă așa ceva, dar nu la Frontul Național, pentru că unii dintre membrii noștri, care nu sunt catolici, s-ar putea simți jigniți. Eu nu împiedic nici un om politic să se refere la Dumnezeu; dar constat că niciunul nu o face. Dumnezeu este exilat din discursul politic. În acest fapt văd eu principala cauză a decadenței gândirii și a sentimentului colectiv la noi în țară. Când noi ne referim la valorile naționale, o facem știind că ele sunt incompatibile cu cele creștine. Acestea fiind spuse, vă amintesc că nu sunt un propagandist al Evangheliilor.

– Într-adevăr, în discursul politic al Frontului Național importante par a fi noțiunile de națiune ori rasă...

– Cred că vă înșelați. Națiunea este citată în discursul nostru, dar nu ca valoare absolută. Ea este supremă acolo unde domnește politicul, în domeniul în care conduce interesul național și nu interesele particulare, dar n-am afirmat niciodată că națiunea ar fi o valoare superioară drepturilor moralei. Morala domină națiunea. În ceea ce privește rasa, nu facem nici o aluzie exhaustivă, deoarece noi recunoaștem un fenomen care este negat de alții într-un mod absurd: există rase diferite, dar ele coexistă perfect în mișcarea noastră.

– Ați declarat de mai multe ori că îi iubiți pe străini la ei acasă sau în Franța numai dacă sunt invitați. Creștinismul ne învață însă să-l primim și să-l iubim pe cel care este străin, să nu facem această distincție...

– Creștinismul afirmă că nu trebuie să-l excludem pe străin din noțiunea de "aproape", dar nu ne spune să-l plasăm ierarhic deasupra celor care ne sunt mai apropiați. A nu-ți iubi familia te face să fi mai rău decât un necredincios. Faptul că îi prefer pe francezi nu înseamnă că îi urăsc pe arabi.

– Cum definiți dumneavoastră mila?

– Este o datorie de compasiune și de ajutorare care leagă între ei oameni care aparțin aceleiași comunități, dar conform unui principiu ierarhic: sunt dator în primul rând față de comunitatea familială, apoi față de cea națională, religioasă, profesională... Și față de umanitate, fiindcă fac parte din aceasta.

– Dar Iisus se apropia în primul rând de cel exclus, de oaia rătăcită...

– Aceasta este o exigență pe care trebuie să o aveți față de creștini. Eu fac parte din lumea politică, sunt un politician francez și, în această calitate, mila pe care toți o resimțim față de oameni, eu sunt nevoit să o practic în primul rând față de colectivitatea care mi-a dat o misiune, alegându-mă.

– Conform acestei preferințe naționale, faceți o politică detestabilă în domeniul imigrației.

– Pentru ce detestabilă?

gazda veneticilor !

– Nu dumneavoastră ați declarat că Franța trebuie să fie numai pentru francezi?

– Din câte știu eu, Biserica nu a condamnat niciodată naționalismul creștin, dar a condamnat comunismul, socialismul, ateismul. Cred că preferința națională există și în învățăturile creștine. Nimic din programul Frontului Național nu contravine respectului față de ființa umană, față de drepturile sale. Fiindcă m-ați întrebat care este baza acestei preferințe naționale, am să vă spun că națiunea, drepturile acesteia și drepturile poporului sunt extrapolarea noțiunii de proprietate.

– Spuneți că programul dvs. nu încalcă drepturile omului. Dar în Franța există aproape 100.000 de cereri de azil care sunt refuzate anual. Nu sunteți prea trist în legătură cu aceasta; când sunt atacate drepturile celor mai slabi, se poate afirma că este amenințat întreg eșafodajul drepturilor omului.

– Dreptul de azil provine dintr-o convenție internațională ținută la Geneva. Este vorba de azil politic. Toată lumea știe că astăzi cei care cer acest azil nu se mai înscriu în această noțiune, ci în logica unor mișcări migratorii. Eu nu sunt dușmanul migranților, ci al politicii noastre în acest domeniu, ceea ce este cu totul altceva. Majoritatea imigranților sunt refugiați economici, iar eu declar că Franța nu poate și nu trebuie să primească toată sărăcia globului.

– Susțineți că ideile dumneavoastră, fundamentate pe preferința națională, nu sunt periculoase?

– În orice caz, mai puțin periculoase decât ideile socialiste, care au condus atâta timp această țară. Eu nu-mi înșel alegătorii spunând una și făcând alta. Nu sunt anarhist, nu sunt socialist, sunt naționalist.

– Ați fi de-acord cu construirea unei moschei la Lyon?

– Peisajul istoric și confesional francez nu justifică ridicarea unor moschei monumentale, căci acestea sunt dovezi ale influenței dominante musulmane. Din câte știu eu, nu prea se construiesc biserici în Algeria sau în Arabia Saudită. Mai mult decât atât, acolo au fost șterse până și crucile de pe ambulanțele trimise de noi, ca nu cumva să se simtă jigniți credincioșii musulmani. După părerea mea, melanjul, adunătura asta, care este prezentat ca o cheie a fericirii umane, nu înseamnă decât să deschizi cutia Pandorei. Eu apăr identitatea acestei țări. Musulmanii din Franța au dreptul să se roage, dar nu trăim într-o țară musulmană.

– Să revenim la problema imigranților. Ce ați face dumneavoastră cu solicitanții de azil în Franța?

– Dacă am normaliza cumva situația, dacă am legaliza prezența lor în Franța, este evident că lumea va afla și anul viitor nu vor mai fi o sută de mii, ci un milion. Punctul final va fi asimilarea noastră.

– Dar dumneavoastră cum ați acționa concret?

– Aș organiza întoarcerea lor în țările de origine și aș lăsa Organizația Națiunilor Unite să-și asume responsabilitățile ce-i revin. Franța nu este Christosul națiunilor, nu poate să-și asume singură greutatea problemelor mondiale.

– Sunteți deci pentru excluderea unor oameni.

– Excluderea nu este infernul. Societatea umană este o încrengătură de excluderi. Problema este să știi care excluderi sunt drepte și legitime.

– Sunteți pentru dreptul la vot al imigranților?

– Ah, nu, în nici un caz! Ei nu sunt născuți aici, nu aparțin etnic de Franța. Unii dintre ei nici nu sunt europeni. Dar este o excludere legitimă, din moment ce nici eu nu am drept de vot în Anglia sau dreptul de a face semnul crucii în Arabia Saudită.

Traducere după revista "Interview" de **Ion LUCA**

Va fi război civil în Rusia?

Libertatea este o stare de spirit și o stare de fapt. Pe prima o ai sau nu o ai, genetic. Pe a doua ți-o făurești singur, sau o găsești în lumea ce-ți este hărăzită prin naștere. Dacă n-o găsești, iar sentimentul libertății este irepresibil, emigrezi, lupți pentru trasformarea lumii tale ori te adaptezi. Libertatea absolută neexistînd, nici absolută nelibertate nu poate fi.

Libertatea este pentru civilizație ceea ce apa este pentru vegetație și, tot ca ea poate fi excesivă în Țările de jos, mereu în pericol de a fi inundate, minimă în deșertul Arabiei, cu insulițe de viață în împărăția soarelui nimicitor.

În Rusia rezervele de libertate au fost întotdeauna limitate, ba chiar dramatic drămuite în perioada 1920-1955. Deasupra acestor oameni-dromaderi, cu buzele arse de o sete ancestrală, orbiți de "astrul" comunist, s-au rupt în ultimul deceniu băierele cerului. Brutala modificare a climatului în care se resemnaseră a trăi sute de milioane de oameni-dromaderi ar trebui să-i transforme, miraculos, în vietăți acvatice pentru a supraviețui.

Rusia arată azi ca o imensă baltă, pe apele căreia nu pot pluti în siguranță nici măcar micile ambarcațiuni ale speranțelor de grup sau chiar personale, nicidecum marile vapoare ale viitorului prosper. O lume tulbure și tulburătoare, în care proliferează o vegetație rebelă și o faună rapace. O lume a nimănui, părînd sortită a se pierde în negura vremurilor de imemorială sălbăticie.

Iar este nevoie de voința divină de a despărți apele de uscat, de a instaura ordinea, singura armă eficace împotriva haosului. Geneza arhetipală reapare ciclic, în forme tot mai îndepărtate de esența modelului, tot mai viciate de varii înțelesuri date veșnic amăgitoarelor idealuri de libertate, prosperitate, progres, armonie, concordie, pace universală.

Vina, pentru că întotdeauna există una, este a relei-credințe cu care oamenii politici își conduc națiile. Iată Rusia, mediatizată intens în această perioadă ca teatru al înfruntării dintre conservatorii lui Hazbulatov și reformiștii lui Elțîn. Ce pretind primii că vor? Menținerea statului de mare putere al fostului imperiu sovietic. Dar ceilalți? Intrarea Rusiei în rîndul națiunilor moderne, puternice și economic, nu numai militar. Unii apără ordinea veche, neputîndu-și-o reprezenta pe cea nouă și prin aceasta sunt într-adevăr conservatori. Ceilalți promovează o nouă ordine, ale cărei semne sunt – până acum și multă vreme de acum înainte vor fi – lipsa de autoritate, lipsa de efort creator, lipsa de bani, lipsa de alimente.

Toți pretind că acționează în interesul popoarelor Rusiei. De dragul acestora, deputații poporului împing conflictul cu executivul până în pragul războiului civic, în loc să voteze o hotărîre de autodizolvare a Congresului și de alegeri generale. E bine în scaunul de reprezentant al poporului, cu timpul e tot mai bine, n-ai mai pleca! Aceasta este rea-credință. Tot de dragul popoarelor Rusiei, reformiștii vor toată puterea. Breșa făcută de Elțîn în sistemul constituțional trebuie lărgită până la revărsarea întregii mase a dornicilor de a-și iubi poporul prin intermediul reformei. Dar dorința lor de nou nu vizează nici Constituția – ei o tot invocă pe cea veche – nici soarta republicilor desprinse din URSS, pe care le vor în continuare în CSI și le țin prizoniere acolo, prin orice mijloace. Deci lupta politică dusă în numele interesului popoarelor Rusiei este de fapt una pentru dobândirea puterii depline. Și aceasta tot rea- credință este. Reformiștii vor alegeri, vor referendum, vor democrație. Dar în Rusia nu există un sistem pluripartid, din punct de vedere constituțional, în Rusia nu mai există nici un partid odată ce PCUS a fost scos în afara legii. Practica democratică nu cunoaște încă acest sistem electoral în cadrul căruia se confruntă persoane și nu partide. Deci reformiștii nu democrație vor, ci alungarea actualilor opozanți. Aceasta este rea-credință.

În federația rusă nu există partide dar există "mișcări", ceea ce nu contravine Constituției, care permite înființarea grupurilor "neformale". Una din acestea este condusă de Jirin, avocat, care propune un program ultranaționalist. Program brutal, nefardat, tranșant, din care sunt excluse compromisurile, jumătățile de măsură, care propune să taie în carne vie pentru ca Rusia să fie a rușilor. Politicește, arată a program sinucigaș, nicicând sortit succesului.

Reaua-credință a taberelor ce azi împart scena puterii le va provoca izolarea de interesul popular. Tot de acolo li se va trage și insuccesul economic, cel ce precede întotdeauna lipsa de sprijin electoral.

Dragonul puterii, faimoasa Armată Roșie, încă nu și-a ales prada, însă pare capabilă a înghiți tot, conservatori și reformiști. Iar nostalgiile imperialiste constituie o potrivită bază de cultivare a ambițiilor naționaliste.

În cele din urmă puterea va fi a celor care vor ști să aducă ordinea, singura garanție a drepturilor individuale și colective. Forma de guvernare va fi democrația sau dictatura, după cum ordinea va fi susținută popular și parlamentar, ori va fi impusă prin forță.

Severin CRIHALA

FACEM RECLAMĂ
NUMAI FIRMELOR ROMÂNEŞTI !

COMPANIA SEBASTIAN

INCHIRIAZA AUTOTURISME OLTCIT FARA SOFER
IN SISTEM RENT A CAR
VINDE AUTOTURISME OLTCIT NOI
EFECTUEAZA TRACTARI SI TRANSPORT CU
PLATFORMA PENTRU AUTOTURISME AVARIATE
TELEFON : 659.29.04 ; 659.55.73

Revista "Noua Dreaptă" apare lunar în Bucureşti sub egida DREPTEI NAŢIONALE, formaţiune politică înregistrată la T.M.B. prin decizia nr. 16/1992.
Toţi cei care simt şi gîndesc românește sînt aşteptaţi zilnic, între orele 12^{00} - 20^{00} la telefonul 726 12 11

Un mare pictor român:

Marian CONDRUZ